

TOTALUL



Noua doamnă de biologie era foarte ciudată. La început, le-a spus copiilor să schimbe apa din acvariu, să curețe cușca hamsterului și a cobaiului și să pună bufnița împăiată în dulap. Iar când cea mai îndrăzneță dintre fete a întrebat de ce trebuie să facă asta, doamna a ridicat din umeri și a spus că locul bufniței este în pădure.

– Am văzut și eu odată o bufniță, a spus cea mai mică dintre fete. Stătea pe o creangă și dădea caraghios din cap.

– Dar bufnița aceea din dulap poate să dea din cap? a întrebat doamna.

Și toți copiii au fost de acord cu ea, pentru că bufnița împăiată avea ochi de sticlă, era plină de praf și în niciun caz nu putea să dea din cap.

Apoi, doamna cea nouă de biologie s-a așezat pe o bancă exact ca o vrăbie pe o creangă și le-a povestit copiilor o mulțime de lucruri interesante despre bufnițe – nu este adevărat că poți să le întâlnești numai noaptea, deoarece încep să zboare imediat după apusul soarelui, iar puișorii lor nu știu să zboare și se cațără pe crengi ca pisicile.

Deși această doamnă era altfel decât toate celelalte doamne, toți copiii au îndrăgit-o imediat. Iar când unul dintre copii a povestit că o văzuse cum, într-o seară, ieșise din căsuța Vrăjitoarei, toți au fost siguri că orele de biologie sunt orele lor preferate. Doamna a numit elevi de serviciu, care trebuiau să aibă grijă de peștișori,

de hamster și de cobai și i-a rugat ca la fiecare lecție să se pregătească să spună câteva cuvinte despre animalele lor.

Într-o zi, când afară se făcuse deja cald, iar în bălți apăruseră mormolocii, doamna i-a dus pe copii pe Câmpul cu Brusturi. L-a numit cam ciudat – ecosistem – și le-a spus copiilor să observe ce animale trăiesc printre frunzele mari și verzi. Magda știa să deseneze foarte frumos, așa că a desenat pe o foaie de hârtie o buburuză roșie, un cărăbuș de luncă și o omidă verde, iar Marek, căruia îi plăcea să numere totul, a făcut un tabel foarte complicat. Din tabel rezulta că grupul celor cincisprezece elevi care făcuseră ora de biologie în Câmpul cu Brusturi a văzut: 20 de buburuze (dintre care două negre cu galben), 6 fluturi, 5 omizi, 3 râme, 4 mușuroaie proaspete de cârțiță, 1 cărăbuș de luncă, 7 broaște râioase, 10 păianjeni și un motan bătrân cu urechile zdrelite, care îi ignora total pe tinerii cercetători. Când a auzit „pis-pis“, a zâmbit ironic și a plecat agale spre unul dintre blocuri.

– După cum vedeți, a tras concluzia doamna, Câmpul cu Brusturi este o casă mare și încă nu ați reușit să faceți cunoștință cu toți locatarii ei..

După aceea, i-a invitat pe copii la înghețată și pe drum le-a explicat de ce nu este voie să dea foc ierbi.

– Doamnă, a întrebat, dintr-odată, Celmaiîndrăzneț. Dumneavoastră aveți copii?

Celmaiputernic i-a dat un ghiont puternic în spate, dar doamna s-a făcut că nu vede și a răspuns curajoasă:

– O mulțime.

Toți erau foarte curioși să afle mai multe despre acești copii. Părinții spuneau că doamna locuiește într-un apartament mic din blocul de pe colț, care închidea pătratul curții – în mod sigur acolo nu puteau să încapă o mulțime de copii. Timp de câteva zile, copiii din clasă, ascunși în tufișuri, au ținut sub observație blocul, dar nu au văzut niciun copil ieșind pe ușă.

– Poate merg la o școală cu internet? a spus Celmaiînalt.

– Cu internat, l-a corectat Celmaigras.

Ideea școlii cu internat li s-a părut tuturor foarte probabilă, deoarece în orașel nu erau multe școli, iar copiii unei doamne atât de deștepte în mod sigur mergeau la o școală foarte deșteaptă. Totuși, problema mulțimii de copii continua să-i frământa din când în când.



20 BUBURUZE

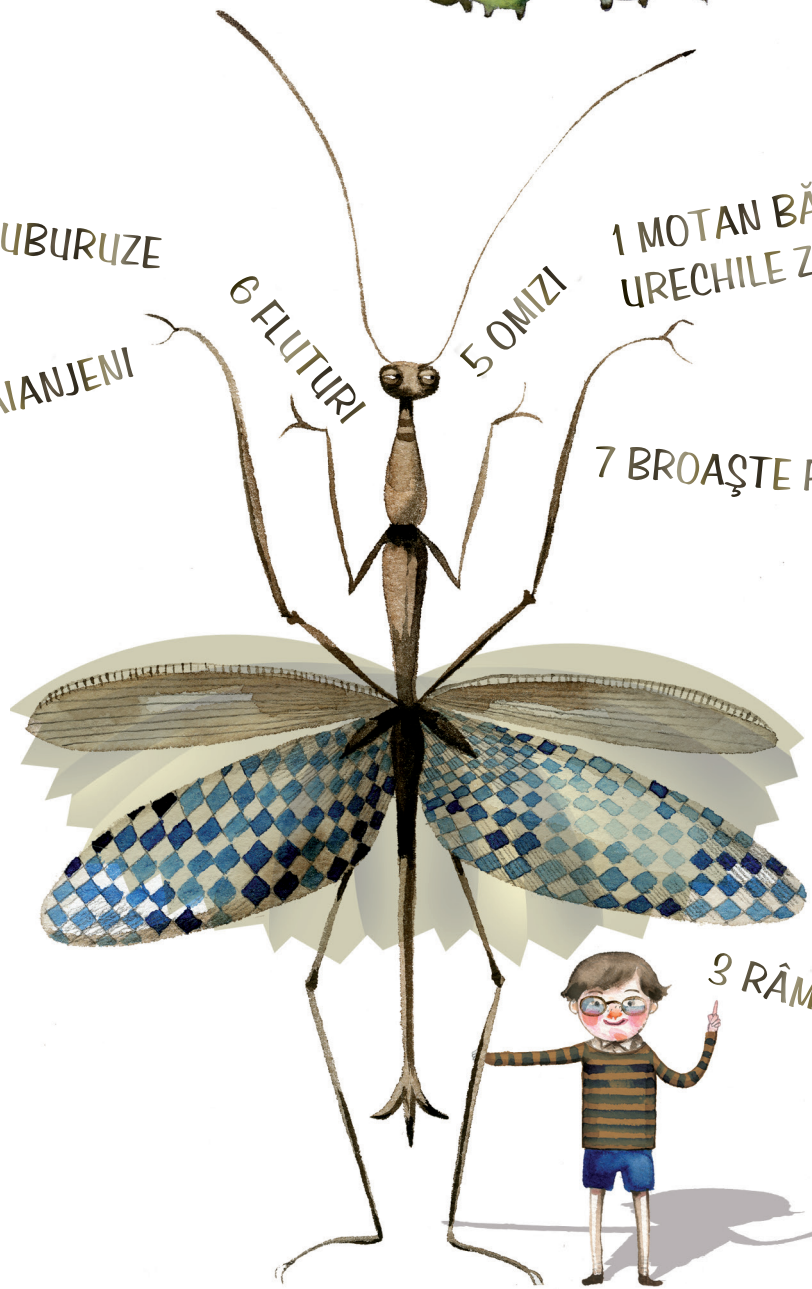
10 PĂIANJENI

6 FLUTURI

5 OMIZI

1 MOTAN BĂTRÂN CU
URECHILE ZDRELITE

7 BROAȘTE RĂIOASE



3 RÂME

1 CĂRĂBUȘ DE LUNCĂ

4 MUȘUROAIE PROASPETE
DE CÂRTIȚĂ

– De Ziua Copilului vor trebui să vină acasă, a spus Ceamaiîndrăzneată.

Dar Ziua Copilului cădea anul acela duminică. Și, din păcate, mama Magdei, care lucra la magazinul de jucării, nu s-a întâlnit acolo cu doamna, iar fratele mai mare al lui Marek, care vindea plăci cu cântece, nici el nu știa ca doamna să fi făcut cumpărături corespunzătoare.

Martți, doamna profesoară a venit în clasă cu un zâmbet foarte misterios pe față.

– M-ați întreat cândva de copiii mei. Am să vă fac cunoștință cu ei.

Clasa a vuit ca un stup de albine. Doamna a făcut un gest cu mâna ca să se facă liniște, apoi a scris pe tablă:

COLA -

CHIPSURI -

CHEBAP -

BATOANE -

CARTOFI PRĂJIȚI -

SANDVICI CALD -

Și a întreat dacă știu cât costă aceste produse și cine și cât de des le cumpără. S-a ridicat o pădure de mâini și doamna i-a ascultat pe toți la rând. Cifrele albe s-au înmulțit pe tablă, s-au așezat în rânduri, s-au adunat și, în cele din urmă, jos de tot, a apărut TOTALUL.

– O, cum se... a șoptit Celmaigras, dar imediat a văzut cu ochii lui unde i se duc banii de buzunar și de ce poartă această măsură la cămașă.

– Deci așa este, a spus doamna și i-a rugat pe copii ca până sâmbătă să pună într-o cutie banii pentru dulciuri.

– De ce? a vrut să știe Marek, dar doamna s-a mulțumit să zâmbească misterios. Totalul de pe tablă le-a făcut cu ochiul.

Duminică de dimineață, toată clasa stătea în fața școlii. Doamna era în blugi și cu o bluză galbenă și arăta cu totul altfel, chiar ca o colegă de clasă. Avea în mână o sacoșă colorată, în care toți au aruncat banii pe rând – cei pe care nu-i dăduseră pe mâncare. Când sacoșa s-a umplut, din ea a ieșit Totalul. S-a așezat pe iarbă și s-a scărpinat după ureche exact ca un câine. Doamna i-a așezat pe toți doi câte doi și toată clasa a pornit prin oraș. În spatele ultimei perechi alerga Totalul. În cele din urmă, toți s-au urcat în autobuzul preorășenesc, iar Totalul s-a ascuns sub scaun, căci nu avea bilet.

– Cu siguranță este școala cu internet! a strigat Celmaiînalț.

– Cu internat! l-a corectat Celmaigras, care de dimineață constatase că pantalonii îi erau puțin cam largi.

Dar în locul unde au coborât nu era niciun fel de școală, numai câteva barăci văruițe în alb într-un crâng de mesteceni. Când le-a văzut, Totalul a început să topăie de bucurie și a luat-o la fugă atât de repede, încât doamna și copiii nu se puteau ține după el. Apoi doamna a deschis portița și le-a spus copiilor să aștepte cuminiți. Totalul se foia în loc și se vedea că vrea să intre, dar primise mai devreme sarcina să aibă grijă de copii.

În cele din urmă, doamna s-a întors și le-a spus copiilor că pot intra. Dincolo de gard nu erau copii, ci numai câini – mari, mici, bătrâni, tineri – și pisici – albe, gri, roșcate, pătate, vârgate și negre. Și atunci, doamna a scos sacoșa colorată și a dat-o unui domn cu barbă, care ieșise din clădire.

– Tu, vrăjitoarea mea, a spus domnul bucuroș, privind în sacoșă, iar doamna a roșit ușor și a arătat spre copii.

– Ei – a spus doamna –, nu eu.

În noaptea de duminică spre luni, Magda nu a putut să doarmă, deoarece visase Totalul. Totalul avea ochi foarte triști și privea rugător la Magda, băgând nasul pe sub perdea. Magda nu putea să-și explice de ce în vis Totalul arăta ca un câine.

– Magda! Marek a răzbătut cu greu prin aglomerația de la garderobă. Am avut un vis ciudat...

A fost de ajuns o privire și Magda și-a dat seama că și Marek visase tot Totalul. Iar Celmaigras a scos, fără un cuvânt, din rucsac o pușculiță mare și a pus-o în clasă chiar lângă acvariu.



DOSARUL CENUȘIU

Dintre toate sărbătorile din timpul anului, băiatul detesta cel mai mult Ziua Copilului. În această zi, an după an, își dădea seama tot mai mult că este un copil nepotrivit pentru această lume. Înțelesese deja de mult că, pentru a fi copil, trebuie să ai tată și mamă, uneori chiar și niște frați nesuferiți. Dar băiatul nu avea pe nimeni. Locuia într-un dormitor împreună cu alți cinci copii, dar numai el nu avea pe absolut nimeni – nici bunică, nici bunic, numai un dosar cenușiu în birou, pe un raft marcat cu literele K-M. Băiatul nu era deloc curios să știe ce este în dosarul cenușiu și, spre deosebire de colegii lui, nu visase niciodată să se strecoare pe furiș în birou...

Așa că a mai venit încă o dată Ziua Copilului, dosarul de pe raftul marcat cu K-M se acoperea cu praf și numai după faptul că pantofii îi erau cam mici se putea ghici că băiatul mai crescuse de anul trecut.

În ajunul Zilei Copilului, toți băieții din dormitorul lui au primit pachete și a primit și el unul, dar nu l-a deschis mult timp, deoarece încerca să-și imagineze ce putea fi înăuntru. Și-a rezemat capul de cutie și s-a gândit, poate este o minge sau un pulover nou – dar unul așa, făcut în casă, cu andreele, cu ochiuri puțin neregulate, după care se putea cunoaște când cineva se întrerupsese din lucru. Și dacă nu este pulover, în cutie ar putea fi o mascotă drăgălașă, ceva mic și moale, care se poate ascunde sub pernă, ca să nu o vadă nimeni...

Când în dormitor s-a stins lumina și toți colegii au adormit, băiatul a scos din sertar lanterna și a deschis pachetul. În el era o mașinuță galbenă de plastic.